

Ο άγιος Ευθύμιος και οι σιτοκλέφτες

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:kostasvakouftsis.blogspot.com

Ένα βράδυ, ενώ το φεγγάρι ήταν ολό-γιομο και έφεγγε μέσα στο σκοτάδι, ο άγιος Ευθύμιος, ο Μέγας, μόλις είχε τελειώσει τους μεσονυκτικούς ύμνους στο Ναό, και, όπως συ-νήθιζε, έκανε μια μικρή βόλτα στα παρεκκλή-σια της Μονής, για να αποτινάξει τον ύπνο από τα βλέφαρά του και να συνεχίσει έπειτα την αγρυπνία του. Ξαφνικά μέσα στη γλυκειά ηρεμία της αστροφεγγιάς, βλέπει δύο άνδρες να κλέβουν το σιτάρι της Μονής από τις υπόγειες αποθήκες. Ο ένας έβγαζε από το υπόγειο το σιτάρι και το τοποθετούσε μέσα σε σακιά, ενώ ο άλλος τα έπαιρνε και τα στοίβαζε σε μια γωνιά, που κανένας δεν μπορούσε να τα διακρίνει.

Μόλις όμως ο μεταφορέας εκείνος σιτοκλέφτης είδε από μακριά τον Όσιο να έρχε-ται, έτρεξε να φύγει και άφησε τον σύντροφό του μέσα στο λάκκο χωρίς βοηθό. Ο Μέγας Ευθύμιος κατάλαβε τι συνέβαινε, πόνεσε τα πλάσματα του Θεού που βρίσκονταν σε τόση άθλια κατάσταση φτώχειας, ώστε να φθάνουν στη δολιότητα και στην κλεψιά, και πήρε την απόφαση να αναπληρώσει εκείνον που κρύ-φτηκε από φόβο. Πράγματι, ο σιτοκλέφτης που έμεινε στον λάκκο και άδειαζε την απο-θήκη , χωρίς να αντιληφθεί απολύτως τίποτε από όσα έγιναν, εξακολουθούσε να βγάζει ε-πάνω το σιτάρι, ο δε άγιος Ευθύμιος το παραλάμβανε και το μετέφερε.

Αφού λοιπόν ο άνθρωπος αυτός έβγαλε από το υπόγειο αρκετό σιτάρι και ήθελε να

ανέβη επάνω, του είπε ψιθυριστά στο αυτί ο Μέγας Ευθύμιος:

—Θα φύγουμε και θα αφήσουμε εκείνα τα τυριά; Και συγχρόνως του έδειχνε με το δάκτυλο το σημείο που βρίσκονταν.

Εκείνος από το φόβο του δεν είχε ακόμη καταλάβει τι συνέβαινε και του λέει:

—Από πού το ξέρεις εσύ ότι έχει εκεί τυριά;

Άκουσα, του λέει ο Άγιος, πριν από λί-γο τον Επίσκοπο να το λέει.

Ο σιτοκλέφτης έφαξε αμέσως και βρή-κε τα τυριά. Πήρε όσα νόμιζε ότι του χρει-άζονται, τα έδωσε στα χέρια του βοηθού του, του Αγίου Ευθυμίου, και εκείνος τα στοίβαζε στην ίδια γωνιά που ήταν το σιτάρι. Τέλος του έδωσε και το χέρι και τον τράβηξε επάνω.

Μόλις ο κλέφτης αντιλήφθηκε ποιός ή-ταν εκείνος που τον τράβηξε επάνω και τον βοηθούσε τόση ώρα, άρχισε να τρέμει, πάγωσε, κυριολεκτικά, κυριεύτηκε από φόβο, ντρο-πή και θαυμασμό, μέσα στην ψυχή του ένιω-σε υπερβολική συγκίνηση και έπεσε στα πό-δια του Αγίου, ζητώντας του συγνώμη.

Ο Άγιος τον σήκωσε επάνω, τον χάιδεψε, τον αγκάλιασε και του είπε: Μη στε-νοχωριέσαι, παιδί μου, διότι τα πράγματα αυτά είναι και δικά σου και του Θεού. Και αν πήρες κάτι απ' αυτά, απ' τα δικά σου πήρες και όχι από τα ξένα. Και πάλι όταν έχεις ανά-γκη, έλα πάλι να πάρεις.

Ο σιτοκλέφτης παρηγορήθηκε με τα λό-για του Αγίου και έμεινε θαυμάζοντας την ανεξικακία και τη φιλανθρωπία του. Άλλαξε εντελώς από τότε η ζωή του και δεν έπαυσε να διηγείται σε όλους τους φίλους του τι συνέ-βη.

(«Το ψέμα και η δολιότητα», εκδ. Ετοιμασία, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Καρέας 2007, σ.75-77)